

“เสือเดียว”



อาจจะกลายเป็น

“เสือสะดูด”

หลายปีที่ผ่านมาผมมักสะดูดเรื่องการทำงานเป็นทีม หลายครั้งรู้สึกทำไมคนอื่นถึงตามเราไม่ทัน และมักจะจบปัญหาด้วยความคิดว่า หากใครไม่ทำเราก็ทำเองก็สิ้นเรื่อง ฉะนั้นจึงเวลาส่วนมากไปกับการฝึกทักษะใหม่ ๆ อยู่ตลอด ซึ่งมองอีกทางก็เป็นเรื่องที่ดี แต่ความรู้สึกท้อและผิดหวังในตัวคนรอบข้างก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อย ๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมได้ไปบรรยายกับอาจารย์ที่เคยสอนผมมาเกี่ยวกับปัญหาในการทำงาน อาจารย์จึงให้คำสอนมาคำหนึ่ง “วงดนตรีไม่สำคัญว่าอุปกรณ์ชิ้นไหนจะเด่นแค่ไหนหรอก แต่สำคัญที่ว่าจะบรรเลงไปด้วยจังหวะพร้อม ๆ กันได้หรือเปล่า” สะอึกเลยละครับ สำหรับคนที่ทำงานแบบ “เสือเดียว” มาทั้งชีวิต

ผมมานั่งนึกว่าการทำงานก็คงเหมือนกับการร้องเพลงนั่นแหละ ทำงานคนเดียวก็เหมือนว่าอยากจะได้ลูกเล่นอะไรลงไป หรืออยากจะทำอะไรของตัวเองอย่างไรก็ได้ เพราะยังไงเราก็สามารถควบคุมจังหวะของตัวเองอยู่แล้ว การทำงานเป็นกลุ่มก็เหมือนนักร้องประสานเสียง ที่ต้องคอยจังหวะจากเพื่อนร่วมวง หากใครก็ทะเลาะอยากจะทำอะไรขึ้นมา บางครั้งอาจจะทำให้คุณดู “เด่น” แต่วงอาจจะ “ดับ” ฉะนั้นเราคอยรับฟังเสียงของเพื่อนร่วมวงบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ตัวเองเป็นใหญ่ ต้องดูว่าเขาประสบปัญหาระหว่างขั้นตอนอะไร หรือต้องการความช่วยเหลืออะไรจากเรา เหมือนเสียงของใครที่ขาดช่วงไปอีกคนก็คอยเสริมได้ทันที

การทำงานเป็นทีมไม่ยากหรอกครับถ้าเรามี 5ส (ไม่ใช่พวกสะอาด สะสาง อะไรแบบนั้นนะครับ) คือ

- **สังเกต** – สังเกตพฤติกรรมและสถานการณ์รอบข้าง รู้จังหวะที่เราสมควรแทรก
- **เสียงรอบข้าง** – เสียงรอบข้างที่สะท้อนถึงตัวเราและให้นำสิ่งนั้นกลับไปปรับปรุง
- **เสริม** – เสริมความสามารถของแต่ละคนสามารถส่งเสริมจุดต่อยกันได้
- **สื่อสาร** – สื่อสารความคิดและปัญหาที่เราพบเจอ หรือสำหรับคนที่เป็นหัวหน้างานก็ต้องแจ้งให้ลูกน้องตระหนักถึงความสำคัญหรือรับแรงของงาน

และสุดท้ายก็ต้อง “สู้” ใจละครับ